

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem
omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S.
Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum
triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 14. Petit mundus signum in aëre, cuius vires sunt, sicut tauri, Christo
verò sunt vnicornis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53012)

auxilium Christi depreceatur. Demones Christi praesentientes potestatem, exposcunt: quod si eos de corpore miseri huius eliminaret extores, illis ad minus concedat ingressum in porcos ibidem pascentes ad duo millia. Permisit illis hoc Christus quo ostendit (teste D. Aug.) hoc esse proprium diabolo habitaculum; nimirum porcum immundum, si hæc obentia licentia tota demonum egressa legio infernalis intravit in porcos, & in instanti totus rapitur, grex, quasi turbine aclus violento in præceps, & in arti immergitur periturus. Multa hic latent sacramenta, quæ modo tempus non permittit declarare. Cunctus huius regionis populus illo modo miraculo perterritus, Christi agnovit potentiam: arcamen ad eum suos mittunt oratores, qui dicerent: personam tuam reueremur, agnoscimus, & omni cultu dignissimam iudicamus, quam tanta venerabilem reddit potestas: Verum enim vero, hæc nobis concede gratiam, ut regionibus nostris excedas: illis enim non indigemus qui talia edant miracula, tanto Iominorum dispendio, quale fuerat illud porcorum, quos demones aquis demerferant. Nota vero, anim alia illa non fuisse Iudæis propria, sed Gentilibus, qui inter eos mixtim versabantur: sed veriti sunt, quod qui tale patrauerat signum, in damnatum Gentilium, posset & aliud facere, quod illis quoque foret nocumento & damno, quocirca libellum supplicem Christo offerunt, felix abeat, & valeat, qui illos tanto timore perculfos constringebat. Quid porro facerent, si fulgura, si tonitrua, si turbines, si ignes exciteret, quæ eos & consternerent, & occiderent plurimos? Hæc miserrima fors nostra, ea petere, quæ nobis minus expediunt: Illud nobis Deus concedit, quod maxime est de salute nostra, & desideris nostris satisfacit, nihilominus ea nos petimus, quæ nobis maxime sunt obfutura: Hæc eius est misericordia, ea nobis denegare.

§. 14. *Petit mundus signum in aere, cuius vires sunt sicut tauri, Christi vero sicut unicornis.*

44 *Signa de cælo petunt à Christo in suæ potentis ostensionem, signa quæ sonitum edant quæ tumultum excitent, absque vilo fructu, & sine alio affectu quam quod admirationem adducant. Quis eorum esset animus, quæ voluntas probè nouerat Christus, dum illis ait: Vos*

de mundo hoc estis: ego autem non sum de hoc mundo. Innatum est huic mundo, nec habere, nec velle signa in potestatis ostensionem, quæ Similitudinibus sint in beneficium pauperum vel infirmorum, do. sed non nisi tantum illa, quæ tumultum cient, & fragorem edunt, & in illis conquelescunt, cum tamen sit nemo, qui ex his aliquid sibi capiat emolumentum. Princeps moritur, succedit ei hæres filius magno fastu, magna iactantia superbus, ad suæ vero celsitudinis ostensionem, pectoris magnanimi, & potentis ac diuini. tum iactantiam quæ paterna successione illi adueniunt, quæ non instruit, laruatorum ludos, choræ, arundinum luctas, torneamenta taurorum. Ad hæc autem & qualis ornatus: quot equi! quis equorum diues apparatus? quæ phalæx? quis tantus campularum? qui ignes? quæ faces? O quam hæc sunt præclaræ! Sed quis eorum finis aut fructus? Mirabilia in aere, quis eorum tandem exitus? Nullum ex his fructum percipies oriri, nec patris solutionem debitorum, nec pia adimplet legata, quæ filio testamento conscripsit, nec vitam pro anima eius missam curat celebrari, nec xerodochum fouetur, nec redimitur captiuus, nec vidua alitur, quin potius mercator mille effudit querelas, quod ei nec serica, nec panni soluantur ablati ex officina: factor conuenitur, quod sibi manuum suarum labores non compensentur, operarii, quod sibi merces debita iniuste defraudetur, Ecclesiæ procurator, quod sibi sepultura jura denegentur, sacrista Conuentus, quod elemofynas paucorum sacerdotum liquat obtinere, quæ sibi sunt commendata. O ter insaufulum mundum! o Babyloniam confusionis!

Contuere, quæ so te primos illos Babylonis incolæ, qui eius jecere fundamenta, quid illis intendunt, nisi suam iactare potentiam, quæ toto mundo ut gens potentissima, ditissima populus habeantur. *Venite celebremus nomen Gen. 2. 11. nostrum.* Ad hoc autem, quid agunt? opera in aere. *Edificamus turrin cuius cacumen pertingat In c. 1. p. ad cælum.* Et re ipsa cæperunt immensis laboribus Isr. & expensis erigere turrin, eamque in cælum teste D. Hier. ex Eusebio, ad quatuor millia pedum altitudinem eleuarunt. O quantus in ea apparatus, quot impense in aere! *Vsq. ad cælum.* Hoc ut rem magni momenti celebrabant: Erat autem hoc opus, ut sibi persuadebant potentis suæ præco, fortitudinis animi testis publicus, & tubicem diuinitatum: hoc enim est quod agit mundus, opera, quæ diuitias consu-

mant, & vites enervent, ea sunt, quæ mundus laudibus extollit. Quam alter exornatus ob institutas à se arundinum luctas, alius ob inane facinus, alter ob Iaruarum ludos tam inutiles, quam sumptuosos? Nihil facit eum mundus, qui auctoritatem suam, bona sua, potentiam aliorum impendit emolumento, eum qui vidua misericors succurrit, eum, qui redimite captivum liberalis, eum, qui pauperibus in hospitali seruit humilis, eum qui suis manibus pauperibus iis offert fercula religiosus.

45 Deplorat D.Hier. Afellam Romanam nobilissimam feminam quæ Romæ agebat. Illustres Matronæ nobilitatis Romanæ flos ob generis eminentiam, & divitiarum luxum, Paula, Eustochium, Melania, quæ ex consilio D.Hier. propulerant mundo renuntiare, opes suas distraxerant, pretium pauperibus diuiderant, ut essent perfectæ, & thesaurum sibi in celo ditissimum compararent, quem Christus adolecenti promiserat. Quidquid habebant, calamitate oppressis erogabant, summo studio viduis aderant, pupillis debilibus, tenioribus nosocomis auxiliatrices. Ecce tota in eos Roma commouetur, cunctorum lingua procaces, eas ut à nobilissimo suo sanguine ac stemmate degeneres accusant: eo quod se nimium abiicerent, & communes viverent, quæ nescirent sibi aliorum conciliare reuerentiam, admirationem, æstimationem: quod facultates suas inutiliter, & inhonorè dilapidarent. Super hoc D.Hier. calos obtestatur (a) & ait: Quod si nobilissima hæ femina diuitias suas impenderent choræis, ornatum muliebri, vanitatibus, intortis capillis, vestibus plumariis, recreationibus, cœnis, lecticis, Iustis, illustres vocarentur, nobiles, magnanimæ, prudentes, bene educatæ censerentur: quia verò omnia in proximi bonum elargiuntur, ut viles, & vecordes æstimantur: Si Paula, & Melania balnea peterent, unguenta eligerent, diuitias & libertatem habere matrem luxuriam & libertatem, Domina vocarentur. Stylo per e. gant. descripsit Moyses Christum in persona pulcherrimi Ioseph. Habebat Iosephum præ oculis, sed corporis, at Christum præ oculis mentis, & fidei, dum ait: O rei maxime Ioseph: Quasi primogeniti tauri pulchritudo eius, cornua Rhinocerotis, cornua eius. Pulcher es, o Ioseph, pulcher, velut taurus primogenitus, leuis, luxurians: cornua tua, cornua Rhinocerotis. Hoc omnes demittantur. Cur enim comparando Ioseph quoad corpus tauro, non etiam comparat tauri cornibus, sed vnicornis: In

S. Scriptura cornua significat fortitudinem ac cornu potentiam: quia animalibus cornutis, totum Rhinocerotus consistit in cornibus. Voluit explicare rotis quaedam Iosephi prerogatiuam virtutis. Pulcher fuit ad aspectu, & quia talis, iniecit Domina tur. sua oculos in illum quinimo obambulante eo per plateas & vicos ciuitatis, prospiciebant mulieres per fenestras, faciei allictæ venustate: hoc enim significatur per illud: *Ecce discurre- runt super murum*. Verumtamen laudat, quod eius cornua non fuerunt, ut cornua tauri, sed ut vnicornis.

Gen. 49
22.

Hoc interest inter vtrumq. discriminis, quod taurus robur suum ostendet & impendat in acre. Attrahit hominem, & in acre sustollit, cadentem inter cornua recipit, rursusque in acre ventilat altius, nec desistit, donec hominem in acre membratim discerpit: Nullus alius est fructus, nec aliam spes de tauro vilitatem, quando eorum cursum intueris, præterquam luctatores, seu venatores in acre discerpi, diffringi, velles, clamydes &c. in acre. E contra robur, quod Rhinoceros ostendit suo vnicorno, vergit in mulorum vilitatem: illo quippe cornu venenum aufert aquarum, & illas purificat, quo animalium sitientium succurrit necessitati, cuium, vaccarum, passerum &c.

46 III.
Cornua
tauri per-
niciosa
sunt.

Hæc autem illa fuit prerogatiua Ioseph, qui cum tanta polleret auctoritate, ut totius Egypti regeret habenas Dominus absolutus secundus post Pharaonem, illa non vsus est, nec impendit, ut taurus quo fratres suos in acre discerpandos sustolleret. Ictum eum grauitate offendissent, nec in comædiis insuauendis in acre recreationis ergo, nec equorum cursibus torneamentis, spectaculis, et impendo lanceas in acre, sed in populi totius beneficium, his & alius triticum &c. bos administrans, in hominum alimentum, hoc vnum sollicitus ut omnibus sufficiens erogaretur alimentum, fratribus suis beneficus, totumque filios enutrit, iens, patri suo ætate iam proveciori succurrens: honores, redditus, & exemptionis magnas concedens sacerdotibus, denique totam ab interitu vendicans regionem. Et in hoc præclara fuit Christi figura: *Speciesus erat forma præ filiis hominum*. Potestatem suam non ostendit, nec impendit, ut taurus in acre, in operibus, quæ in acre euanescent, sine vilo fructu, sed sicut Vnicornis, venena capiens, curans inimicatas, damones eiciens: *Virtus de illo exibat*. Ad quid? *Salutem & vilitatem*. Eleganter hoc dixit D. Marth. *Accesserunt ad eum turba*

1743

Luc. 9. 17.

Mat. 12. 17.

Mat. 12. 17.

